

Mads Vestrup havde spidset Øre.

»Kommer De i Bispegaarden, Frk. Mohn?«

»Biskop Abel er min Onkel. Vi har flere Gange talt om Dem. Jeg har fortalt ham, at De ofte kom paa Hospitalet, og hvem De besøgte der. Det interesserede Onkel meget. — Har han forresten ikke bedt Dem om at besøge sig? Det skulde De gøre, Pastor Vestrup. Jeg tror, De skal komme til at indrømme, at ham rammer Deres Præstefordømmelse i hvert Tilfælde ikke. — Men der kommer Vognen. Jeg siger Dem saa Tak for Ledsagelsen.«

Hun rakte ham paa sin fornemme Maade Haanden; men skønt Mads Vestrup nu stirrede hende ret dristigt forskende ind i Øjnene, faldt der ikke ved denne Lejlighed noget usynligt Slør ned for hendes store, smukke Ansigt. Tværtimod smilte hun forbindtligt.

»Saa hører vi forhaabenlig fra Dem!« sagde hun og steg med en egen fri og sikker Bevægelse ligesom forretningsmæssigt op i Vognen.

Mads Vestrup gik langsomt hjem gennem de maanelyse Gader. Han var i en underlig ophidset Tilstand og talte flere Gange højt med sig selv. Den Brand, Johannes Gaardbo om Eftermiddagen kastede i hans Sjæl, havde Frk. Mohn paany bragt i Flamme baade med sin Tale og sin Person. Hans Tanker var kommen i Urede. Hans Sind var ude af Ligevægt. Folk